

POVESTIRI din Pădurea Verde

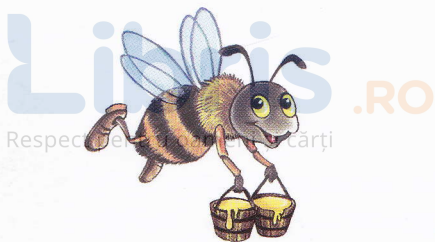
Ilustrații: Cătălin Nedelcu

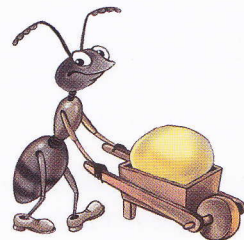
cuprins

Ziua recoltei.....	4
Povestea iepurașului fricos	13
Concursul de frumusețe.....	22
Vulturașul vitezoman.....	25
Iepurașul Hoinar și iepurica Mărgeluța.....	31
Elefăntelul plângăcios.....	35
Ursulețul pofticios.....	44
Povestea puișorului îngâmfat	51
Lupișor cel răutăcios.....	54
Povestea iepurașului Riki.....	65
Bursucul încăpățânat.....	79
O zi cu peripeții.....	92

Ziua recoltei

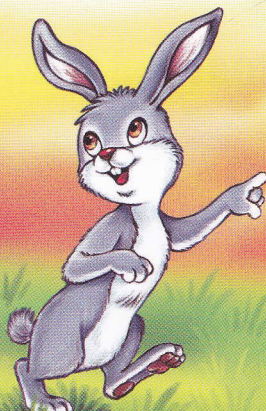
Tobele s-au făcut auzite dis-de-dimineață: bum! bum! bum! Ursulețul bătea cu toată puterea lui, ca să se audă în toate colțurile pădurii. Era 1 septembrie, ziua recoltei. În fiecare an se adunau toți, cu mic, cu mare, de la furnică până la rândunică, să culeagă roadele pământului, ale pomilor și... ale albinelor.

Curând poienița a răsunat de hărmălaie, chiote și saluturi politicoase. Era ziua preferată a tuturor, când se regăseau, povesteau, munceau împreună, glumeau și se întreceau în hărnicie. În această zi nimeni nu trăgea chiulul, ci își puna în evidență talentul și aptitudinile. S-au strâns ariciul și șoriceii, iepurașul și greierele, bursucul și furnicile, țestoasa și cârțița, pe lângă toți ceilalți pe care nu i-am amintit. În fiecare an se trăgea la sorți câte un coordonator care să îi supravegheze și să îi organizeze pe toți, astfel încât să nu existe nicio neînțelegere. În acest an veni rândul ciocănitorii, iar ea își luă de îndată rolul foarte în serios.

— Ursulețule, tu ai să te ocupi de miere, la asta te pricepi cel mai bine. Dar fii cu băgare de seamă! Îl sfătui ciocănitoarea.

— Stai liniștită, am totul sub control! o asigură ursulețul.

Trecuse de mult vremea în care ursulețul fura mierea albinelor. În ultimul timp, pofticiosul le convingea cu vorba bună și cu argumente logice.

— Hărnicuțelor, a venit vremea să facem ordine în stup și să conservăm mierea!

— La ce te-ai gândit, pofticiosule? Întrebă regina albinelor.

— Ca să aveți mai mult spațiu în căsuța voastră, propun să punem mierea în borcane. Vă opriți cât aveți nevoie până la primăvară, iar prietenii mei, păianjenii, vor sigila borcanele cu pânza lor. În acest fel mierea va ține mai mult timp și își va păstra toate proprietățile. Ce rămâne îmi dați mie, pentru efortul depus și ideea originală.

Albinele nu au avut nimic de obiectat, astfel că au deschis cu drag ușa stupului, mulțumind pentru ajutor. Broaștele au adus coșul cu borcane, care au fost în prealabil spălate în lac, iar acum străluceau ca niște diamante.

În poieniță, ciocănitoarea împărțea mai departe sarcinile.

— Furnicilor, voi adunați cât de multe semințe puteți. Nu se știe cât de grea va fi iarna sau cât va dura. Mai bine să avem decât să ducem lipsă!

— Noi le adunăm pe toate, dar avem o cerință. Greierii să ne ajute la cărat!

— Dar ei nu se pricep decât la cântat, spuse ciocănitoarea.

— Păi ce, au încercat vreodată să care, să vadă dacă se pricep? Nu s-a născut nimeni învățat, dar dacă ai voință reușești să faci tot ce-ți propui, nu-i așa greierașilor?

În fața mulțimii și a furnicilor hotărâte, greierii au acceptat solicitarea. Doar nu voiau să pară niște neputincioși! Totuși ultimul cuvânt îl avu un greiere boem:

— Va trebui să ne lăsăm chitarele acasă, azi nu vom cânta!

Ciocănitoarea răsuflă ușurată că s-a găsit o cale de compromis, fără a se ajunge la discuții și resentimente, așa încât continuă cu indicațiile:

— Cârtiță dragă, tu vei scormoni după napi și trufe. Bufnița are o rețetă nouă de tocană, o va găti pentru petrecerea de diseară.

— De scormonit scormonesc cu drag, dar cine le aduce? Mie mi-a cam slăbit vederea în ultimul timp și mi-e teamă să nu rătăcesc drumul.

— Am să le car eu, se oferi mistrețul. Mi-am cumpărat un căruț nou de la prietenul castor și abia aștept să-l folosesc!

Iepurele Ronțăilă nu mai avea răbdare, se agita și dădea din urechi. Ciocănitoarea nu apucă să îl întrebe ceva, căci el spuse precipitat:

— Te rog, te rog doamnă Ciocănitoare, lasă-mă pe mine să culeg ciupercile! Îmi doresc atât de mult!

— Te-aș lăsa, dar tu știi care sunt ciupercile comestibile și care sunt otrăvitoare? Nu vrem să avem vreo surpriză și nici n-aș vrea să pățești ceva.

— Eu le culeg pe toate și le alegeți voi pe cele care sunt bune! strigă iepurașul.

— Îți admir entuziasmul, dar trebuie să muncim organizat și cu cap. Cine cunoaște ciupercile și vrea să meargă cu el?

— Merg eu, zise monoton ariciul. Dar să nu-mi ieși din cuvânt și să nu mă grăbești. Eu am ritmul meu!

Plecară împreună, iepurașul mergând respectuos în urma ariciului. Ciocănitoarea își consultă carnețelul în care avea notate toate sarcinile și toți participanții.

— Cam asta ar fi tot. Mai rămân de cules alunele și nucile. Se oferă cineva? întrebă ea, uitându-se direct la veveriță.

— Dar eu voiam să fac altceva, se smiorcăi veverița. În fiecare an fac același lucru și m-am plictisit. Vreau să fac ceva mai important.

— Veveriță dragă, ajutorul tău

este de neprețuit, îi spuse blând ciocănitoarea. Nimeni altcineva nu s-ar putea cățăra pe crengi cu atâta dibăcie, să facă ce faci tu. Fără tine nu știu ce m-aș face, fructele ar rămâne pur și simplu neculese.

Dintr-o dată veverița se simți mult mai bine, se simți importantă cu adevărat. „Nimeni nu mi-a mai spus așa cuvinte frumoase. Eu, o vietate atât de mică, să am un rol atât de important în această mare familie!” repeta încântată veverița. Dar nu se culcă pe-o ureche la auzul laudelor, ci din trei sărituri ajunse în vârful celui mai înalt nuc.

La sol deja erau aduse primele coșuri cu provizii. Era un du-te vino organizat, pe o parte veneau cei cu roadele, pe cealaltă parte plecau. Broasca țestoasă cântărea produsele și le puneă pe sortimente, iar ciocănitoarea nota cu grijă totul în carnețelul ei. Timpul se scurgea pe nesimțite, grămezile cu provizii creșteau și toată pădurea răsună de voie bună.

Bufnița se apucase deja să gătească tocana din napi și trufe pentru petrecerea de seară. Mirosul îmbietor al trufelor gătite se răspândește în toată pădurea, făcând pofticioșii să vină și cu coșurile doar pe jumătate umplute.

- Mai e mult până e gata? suspină mistrețul, salivând de poftă.
- Cam până termini treaba, îi răspunse bufnița.
- Păi, am cam terminat, ăsta e ultimul transport.
- Da? Eu tocmai am auzit cârțița strigându-te, cred că a mai adunat ceva.

